

Бунёдкориву накӯкорӣ хунари на хар як мард мебошад. Аз ватандорӣ то беватан гаштан, аз ободкорӣ то харобкорӣ як кадам рох аст. Хастанд афроде, ки вайронкориву чанг, одамкушиву хиёнатро нисбати халку ватанашон ҳам карзу ҳам фарзи худ мехисобанд. Зеро сулҳу осоиштаги ва саводнокии мардум зидди манфиаташон мебошад. Онҳо бо кавле «обро лой карда мохи медоранд».

Аз кабили чунин ашхоси носипосу бадтинат аъзоёни ХНИТ мебошанд, ки яке аз ҳаракатҳои экстремистии террористӣ ба ҳисоб мераванд. Ба ақидаи онҳо «Дин дар сиёсат ва сиёсат дар дин аст». Ин ҳаракатҳои ифротгароёна ханӯз солҳои 70-ум арзи вучуд карда наметавонистанд.

Охириҳои солҳои 80-ум ва аввалиҳои солҳои 90-ум дар Тоҷикистон ҳаракати мардумии «Ростохез» ва баъдар ХНИТ ташкил ёфт. Онҳо дар парлумон тарафдорони худро барои амалигардонии максадҳои худ ворид кардани буданд, лекин тирашон ба ҳадаф нарасид. Аз ин рӯ барои амалӣ гардонидани амалҳои нопоки худ мардумро зери шторҳои бардурӯги «Демократия» зидди сохти конститутсионӣ даъват намуданд, ки вазъи сиёсии кишварро муташанниҷ гардонанд.

Аммо дар он амалҳои нопок максадҳои сиёҳи худро амалӣ карда натавонистанд.

Гирдиҳамой, харобкорӣ, даъват ба «чиход» ҳадафи асосии онҳо буд. ХНИТ метавонист мисли дигар хизбҳои сиёсӣ дар парлумон бошад, аммо роҳи муносибати сиёсӣ ва фарҳангиро бо ҳукумат баст, аз доираи ваколатҳои худ берун рафт ва даст ба куштору гонатгарихо зад. Онҳо барои ба даст овардани ҳукумат аз ташкилотҳои экстремистии хориҷӣ истифода бурданд. Дар натиҷаи ин чангҳои бародаркуш 150 ҳазор одам кушта шуд. Ин гадоёни беватан имрӯз берун аз марзи кишвар бошад, ҳам то ҳол меҳоханд, ки ба ҳаёти осоиштаи Тоҷикистон раҳна андозанд. Мисоли ин моҳи сентябри соли 2015 бо дастгирӣ ва маблағгузориҳои ХНИТ Назарзода кӯшиши табaddулоти сиёсӣ намуд.

Пешвои Миллат терроризм ва экстремизмро «Вабои аср» номида буданд.

Амалҳои разилу нопоки Кабирӣ ва Тарафдорони ӯ зидди гуфтаҳои Куръон буда, дини ислом куштани бародари муъминро маҳкум месозад. Ҳаракати террористӣ умуман ҳоси дини ислом набуд ва нест. Калимаи «терор» фаронсавӣ буда, маънояш «тарс», «дахшат» ё «воситаи тарс» мебошад, ки асри XVIII дар Фронса пайдо шуда, асри XIX дар Россия ҳам амалӣ шуда буд. Экстремизм (ифродгарой) чинояти махсусан вазнин буда, ба амният, сулҳу озодагӣ ва сохти конститутсионӣ зарар мерасонад.

Ислом муҳтоҷи хизб ё ҳаракатҳои сиёсӣ нест, зеро қудрату тавоноии ин дин, баландтар аз мавқеи давлатҳои абарқудрат мебошад.

Мо набояд, ки фирефтаи суханҳои аҳмаконаи тарафдорони Кабирӣ бошем, чунки онҳо гуфтаҳои Куръонро нодуруст ва ба ғоидаи амалҳои нопоки худ шарҳ медиҳанд. Мо амалҳои неқ ва гуфтаҳои дини исломро аз сиёсати хирадмандонаи Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ -Пешвои миллат Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Эмомалӣ Раҳмон бояд гирем. Ғамхорӣ ба ҷатимони қулл, бепарасторон ва оилаҳои камбизоату бенаво амалҳои начиби Пешвои миллатамон мебошанд. Ба қадри ҳаёти ободу осоишта расем то, ки мисли Кабири беватану нонгадо ва нигарони саховати хоҷагони хориҷа нагардем.

Омӯзгори МТМУН[№]10-и ноҳияи Зафаробод

Хочимуродов Сухроб